

[Undervisningsministeren.]

stod hinanden altfor fjernt. Den dag er ikke langt borte, da fjernsynets mast er rejst i Flensborg. Allerede nu kan tyske billeder ses over det sydlige Jylland til en linie Holstebro—Herning og i dele af Fyn, og når den nye stærke sender kommer, vil der være adgang til tysk billedsyn i vide dele af Danmark. Jeg ville tro, at grænsekampen i fremtiden og inden så længe bliver ført i billedets form, fordi billedet nu engang er den stærkeste form for propaganda, der overhovedet gives. Som kulturteknisk middel står fjernsynet højere end både film og høreradio indtil dette øjeblik. Allerede nu skriver bladet „Sønderjyden“ om, hvorledes de unge danske i Sønderjylland samles om den tyske billedskærm og vil søge at lære tysk for at kunne følge med i tysk billedradio, tysk fjernsyn.

Bør vi ikke nu tænke os om? Skal Danmark altid komme for sent? Er der ikke grund til, at vi af nationalpolitiske grunde tilstræber en ordning, som bevirker, at vi ikke kommer altfor langt bagefter?

Det ærede medlem spurgte mig rent konkret, hvorledes forholdet ville være med hensyn til Nordjylland, og det vil jeg gerne svare på. Den ordning, som radiatorådet har foreslået, og som jeg har videresendt til finansudvalget, går ud på, at der kommer en sender i Aarhus, og at der således tages et første hensyn til provinsen, og at den „senderpind“, der findes på radiohuset, overflyttes til Odense. Disse sendere skulle sende med 50 kms radius. Det er et første forsigtigt skridt, kan jeg sige, af hensyn til de investeringsbekymringer, som det ærede medlem havde, og vi er nødt til at bevæge os frem gennem landskabet på denne måde, idet billedet skal kastes gennem luften fra den ene modtager til den anden. Hvor ligger nu det næste led i kæden? Det bliver i Sønderjylland, Aabenraa, og det bliver for Nordjyllands vedkommende en storsender i Skive. Denne storsender i Skive skal have en „støttepind“ i Aalborg, så at denne by i næste omgang bliver fuldtud dækket, hvad den som storby har rimeligt krav på.

Det gælder om at opbygge dette system led for led. Den nuværende situation er uholdbar, fordi det lokale, vi har, er for lille, fordi vi mangler optagervogne, og

fordi vi sender i for få timer. Udviklingen er kommet ind i en ond cirkel; vi har kun ca. 1 000 licensbetalere på grund af den svage sender og den korte sendetid, og vi må se at komme ud af denne onde cirkel, for det er forkert i det lange løb at sende den ene million ud i luften efter den anden. Vi må ind i en ordning med stærkere sendere, længere sendetid og bedre programmer, så at fjernseernes antal kan stige og det økonomiske grundlag derved komme i orden. Vi mener, at den engelske linie kan efterlignes i Danmark, så at vi efter få års forløb når en ordning, hvorefter det danske fjernsyn kan betale lånene tilbage til statsradiofonien.

Det ærede medlem udtalte, at hans parti måtte ønske en anledning til en offentlig drøftelse her i tinget om fjernsynet, og berørte spørgsmålet om et forslag vedrørende fjernsyn. Jeg finder det meget vanskeligt på nuværende tidspunkt at udarbejde et sådant forslag, og efter min inderste overbevisning ville det være bedre at vente hermed en stund endnu; men jeg skal gerne tænke over, om der skulle være mulighed for, at en sådan debat kan finde sted.

Ordføreren for forslagsstillerne (Harald Nielsen): Jeg takker den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem fru Nina Andersen, fordi hun klart gav udtryk for, at direkte lyttervalg naturligvis er det rigtige. Jeg beklager, at jeg ikke er i stand til at rette den samme tak til den højtærede minister, som ikke helt klart gav udtryk for samme opfattelse, men jeg håber, når man er enig om det principielt rigtige i direkte lyttervalg, at man da også kan blive enig om at prøve at finde frem til en praktisk udformning for et sådant valg.

Jeg har lagt mærke til, at størsteparten af denne debat har drejet sig om selve valgordningen. Vi har ikke stillet forslag om nogen bestemt valgordning; vi har rejst det principielle spørgsmål, om det ikke var rigtigt at gå over til direkte lyttervalg, og hvis et flertal i folketinget er enig om det, er man også efter min opfattelse forpligtet til at finde frem til en praktisk ordning, og dette må så afgøres i udvalget. Jeg håber, at alle, der principielt er enige med forslagsstillerne, i udvalget vil yde deres bidrag